

Βαρελάς (Τάκης) Παναγιώτης
Ομιλία στην παρουσίαση της ποιητικής συλλογής
Του ποιητή Γιώργου Δ. Μπίμη.

Αγαπητοί φίλοι καλησπέρα

Καλούμε σήμερα, να πω δύο κουβέντες για έναν άνθρωπο, που είχα την τύχη να περπατήσω στους ίδιους δρόμους με κοντά παντελόνια μαζί του.

Η απόσταση του πατρικού του σπιτιού, από το δικό μου, είναι τριακόσια μέτρα.

Η ζωή τα έφερε έτσι, ώστε να μεγαλώσουμε και να περπατήσουμε μαζί στους ίδιους δρόμους, να κοινωνήσουμε από ίδιες αξίες και ιδανικά.

Ως ζωγράφος, πήρα τον δρόμο εκείνον της μετανάστευσης, γιατί στα χώριά μας ήταν δύσκολα τα πράγματα τότε και τα έφερε έτσι η ζωή λοιπόν, να συναντηθούμε και πάλι μετά από 30 χρόνια.

Δεν χαθήκαμε, γιατί δεν ξέραμε που να πάμε, απλά, και οι δύο είμαστε μετανάστες, μέσα στην ίδια μας πατρίδα. Φευγάτοι!

Σήμερα, είναι μια όμορφη μέρα, όχι, γιατί παρουσιάζουμε για πρώτη φορά την ποίηση του Γιώργου, εδώ, στη γενέτειρα μας αλλά γιατί συναντήσαμε και οι δύο μας, ανθρώπους που έχουμε να τους δούμε σχεδόν τριάντα χρόνια.

Εγώ, αυτό το γεγονός της συνάντησης, θα το κοινωνήσω με τη έννοια του μαζί.

Ξαναβρεθήκαμε.

Κάποιες όμως βαθύτερες ανάγκες στην ουσία μας έκαναν να βρεθούμε όλοι μαζί εδώ.

Δεν γνωρίζω καλά την γλώσσα των γραμμάτων και των τεχνών με την έννοια, του να αναλύσω το έργο του, το οποίο απαιτεί ποιο ειδικευμένη γνώση, άλλωστε την ίδια απάντηση μου έδωσε ο ίδιος και σε μένα όταν του ζήτησα να μου γράψει το κείμενο για το μονόγραμμα της έκθεσης μου.

....μου λέει: « μα εγώ δεν είμαι ζωγράφος..δεν ξέρω από αυτά τα πράγματα..» και του είπα, ακριβώς, επειδή δεν είσαι ζωγράφος, δες την διαδρομή μας, δες το έργο και αν σου βγαίνει γράφτο.

Την επόμενη μέρα γύρω στις 11 το πρωί, κτυπάει το τηλέφωνο, ήταν ο Γιώργος.

Λέει.. «...έχω ένα κείμενο για σένα, αν αυτό σου κάνει, κράτα το!»

Είχα μείνει άναυδος, γιατί είχε ακτινογραφήσει μια διαδρομή, η όποια πραγματικά, ήμουν αυτός που περιέγραφε, αλλά ήταν και ο ίδιος ο Γιώργος.

Σήμερα έγινε ένα όμορφο πράγμα εδώ, το κείμενο του αυτό, είχε προγραμματιστεί να το διαβάσω εγώ και δυστυχώς ο Βασίλης Κολοβός, μου το «χάλασε» το σενάριο, χωρίς να το ξέρω, και μάλιστα εγώ έγραψα: «αγαπητέ φίλε των παιδικών μου χρόνων Γιώργο Μπίμη, αξίωσε με την υπέροχη ψυχή σου... κλπ» άλλαξα δηλαδή το όνομα μου βάζοντας το δικό του για να του κάνω έκπληξη και έρχεται ο Βασίλης και τα αντρέπει υπέροχα.

...και έρχεται αυτή η όμορφη στιγμή λοιπόν, σαν και τώρα, να πεις:ρε καλά λέμε εμείς οι κομμουνιστές σε τέτοιες περιπτώσεις, «...απόψε αυτοσχεδιάζουμε..!!!!» έτσι λοιπόν, καλούμε εδώ να δώ την ουσία των πραγμάτων, κρατώντας σημειώσεις εν ρειπει οφθαλμού.

Το πρώτο λοιπόν «αμάρτημα» το οποίο έχει ο Γιώργος Μπίμης είναι το εξής: Είναι το προπατορικό αμάρτημα, να είναι το γένος εργαζόμενος. Γεννήθηκε από μήτρα που δούλεψε στα καμποχώρια τα Κωπαΐδας, που δούλεψε στα εργοστάσια και τα γιαπιά, άρα, λοιπόν είδαν τα μάτια του όλα εκείνα, τα οποία περιγραφεί με το α΄ ή β΄ τρόπο στη συλλογή των ποιημάτων που παρουσιάζεται σήμερα, πάντα με ένα δικό του τρόπο.

Άνθρωπος πραγματικά ανυπότακτος, ανήσυχος, εμένα, με έσκαγε στα παιδικά του χρόνια. Πάντα στις συζητήσεις μας, θα άφηνε στο τέλος και κάτι το οποίο αιωρούνταν στον αέρα. Ήταν δείγμα της ανησυχίας του.

Μέχρι σήμερα δεν είχε εκδώσει τη δουλειά του. Μου έκανε όμως εντύπωση, ότι έχει μια πλούσια δουλειά με μια ικανότητα, που όταν πραγματεύεται κάτι το οποίο του κεντρίζει το ενδιαφέρον και είναι μέσα στο πλαίσιο των αξιών και των ιδανικών του, πραγματικά το κάνει με ένα τρόπο, ιδιαίτερα ανυπότακτο και δεν αφήνει καμία πλευρά ακάλυπτη. Έχει αρχή και τέλος ο λόγος του.

Τι διαπιστώνω εγώ προσωπικά στο λόγο του Γιώργου μετά από τόσα χρόνια;

Το πρώτο που διαπιστώνω είναι η τόλμη.

Τόλμησε να βγάλει την συλλογή του μέσα σε δύσκολους καιρούς και αποπνέει της αξίες, τα ιδανικά, τον πόνο των ανθρώπων που περπάτησε μαζί του, χωρίς δισταγμούς, χωρίς ενοχές, με ανησυχίες μπορώ να πω.

Το δεύτερο, είναι, ότι ξέρει για ποιους γράφει και είναι αποφασισμένος για αυτό.

Γράφει για τους εργαζόμενους, για τους ανθρώπους της διπλανής πόρτας, για ανθρώπους ανήμπορους, για ανθρώπους που τους έχει πνίξει η δουλειά και η αδικία και μάλιστα τους εγκαλεί, τους λέει κουνηθείτε, με τον δικό του τρόπο.

Το τρίτο στοιχείο που τον χαρακτηρίζει είναι το εξής: Χρησιμοποιεί έξυπνους τρόπους και δρόμους που όμως είναι κατανοητή, με γλώσσα, που να μπορεί να πάει όσο μακριά μπορεί να πάει.

Δεν κάνει λεξηπλασία για να βασανίσει τους ανθρώπους, άλλωστε έχουμε συμφωνήσει και οι δύο μας, ότι, έχει τόσα βάσανα ο κόσμος και δεν θα ασχοληθεί να ρίχνει πασέτζες να μάθει τι θέλει να πει ο ποιητής και τι ο ζωγράφος.

Αφηρημένη όχι, αφαιρετική ναι. Ναι αυτό το έχει η ποίηση του Γιώργου

Το τέταρτο που το χαρακτηρίζει είναι ότι ανησυχεί, ψάχνει και βρίσκει τρόπους ούτως ώστε σε δύσκολους καιρούς το έργο του να το βγάζει έξω.

Δεν δίστασε να εκτεθεί στη μικρή κοινωνία της Λιβαδειάς. Για πολλά χρόνια δημοσίευε ποιήματα στην τοπική εφημερίδα Βοιωτική Ώρα τα ποιήματα του προκειμένου να πάνε ποιο μακριά από τον περίγυρό του.

Το σημαντικότερο όμως βρίσκεται στο τέλος. Βρίσκεται στους κοινωνικούς αγώνες, μαζί με αυτούς για τους οποίους πραγματεύεται, γράφει και πορεύεται μαζί τους.

Για αυτό λοιπόν και η σημερινή μέρα έχει μια ιδιαιτερότητα, δηλαδή, σήμερα εδώ δεν έχουμε εκδότες, δεν έχουμε κάποιους που να ποντάρουνε πάνω στο κέρδος από την έκδοση. Έχει κάτι όμως πολύ ποιο όμορφο εδώ, έχει εσάς.

Λέει η πρόσκληση που πήρατε : Ο ποιητής Γιώργος Μπίμης, οι φίλοι, οι συνοδοιπόροι και οι συναγωνιστές του, σας προσκαλούν σε αυτό το ταξίδι της πρώτης ποιητικής συλλογής του Γιώργου.

Αυτό μας ικανοποιεί απόλυτα, μας δίνει κουράγιο και δύναμη για τα επόμενα βήματα και αν θέλετε, δίνει την δυνατότητα στους παρευρισκόμενους και στους άλλους που θα ακούσετε, ότι πίστεψαν στην ποίηση του Γιώργου, πίστεψαν ότι ο κόσμος μπορεί να γίνει καλύτερος, αλλά να βάλλουμε και εμείς πλάτη μέσα από του δικούς μας δρόμους.

Σας ευχαριστώ

